

KATSAUS
SUOMEN ELÄINSUOJELUSYHDISTYKSEN
TOIMINTAAN
TOIMINTAVUOTENA
MAALISK. 1909—MAALISK. 1910

HELSINKI, 1910
KIRJA- JA AKSIDENSSIPAINO MERKANTIL

KATSAUS

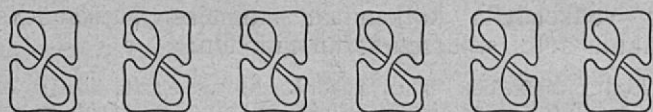
SUOMEN ELÄINSUOJELUSYHDISTYKSEN

TOIMINTAAN

TOIMINTAVUOTENA

MAALISK. 1909—MAALISK. 1910

Suomen Eläinsuojelusyhdistyksen 9:s toimintavuosi on päättynyt. Sen kuluessa ei yhdistyksen toimintatavassa ole suurempia muutoksia tapahtunut; alkuperäiselle ohjelmalleen — joka on: eläinsuojelusaatteen tutuksi tekeminen yhä laajemmille piireille kansamme kaikissa kerroksissa — on yhdistys ollut uskollinen. Ja, Jumalalle kiitos, työ ja toiveet eivät ole menneet hukkaan, siitä ovat todistuksena yhä uudistuvat viestit maamme kaukaisimmiltakin kolkilta. Ilahduttavana merkinä pitää varmaankin jokainen niiden eläinsuojelusyhdistysten ja Sylviapiirien syntyä, joita tuon tuostakin perustetaan eri tahoille maata, Säkkiärveltä Vuokattiin saakka, pari viimeistä esimerkkiä mainitakseni. Onhan ilahduttavaa, että kesken poliittista kamppailua, joka nykyään niin tykkänään näyttää, olojen pakosta, valinnan kaikkien mielen, työmme saa yhä enenevää kannatusta; on ilahduttavaa nähdä, että niin suuren kuin pienenkin povessa piilee mykkiä ystäviämme kohtaan rakkauden ja säälin kipinä, joka voidaan saada liekiksi leimahtamaan.

Kenties tärkeimpänä merkitykseltään on pidettävä sitä tunnustusta, minkä vapaan kansanvalistustyön tekijän kokous, joka Helsingissä pidettiin viime kesäk. alkupäivinä, antoi eläinsuojelustyölle. Kokous näet lausui, että „eläinsuojelustyö on kansanvalistustyötä ja on se oikeaan asemaansa asetettava“. Tällainen lausunto osottaa, että eläinsuojelustyö tunnustetaan tärkeäksi tekijäksi kansamme viennissä eteenpäin kohti korkeampaa kulttuuria.

Aattemme arvon tunnustamista osottaa sekin toimenpide, johon eduskunta viime syksynä ryhtyi, muuttaen Rikoslain 37:n luvun 5:n pykälän toisin kuuluvaksi. Tämä pykälä oli entisessä muodossaan seuraava: Joka omaa tai toisen eläintä kohdellessaan on osoittanut ilmeistä

julmuutta, rangaistakoon viidensadan (500) markan sakoilla taikka vankeudella korkeintaan kolmeksi kuukaudeksi". Eduskunta antoi sille seuraavan muodon:

„Joka olosuhteiden siihen pakottamatta on eläintä kohtaan osottanut julmuutta, olkoonpa rikos tahallinen taikka törkeästä tuottamuksesta aiheutunut, rangaistakoon enintään viidensadan markan sakolla tahi vankeudella korkeintaan kuudeksi kuukaudeksi.

Jos se tehdään toisen vahingoittamisen tarkoituksessa taikka jos asianhaarat muuten ovat raskauttavat, olkoon rangaistus sakkoa vähintään viisikymmentä markkaa taikka vankeutta korkeintaan kaksi vuotta.“

Tämän lainkohdan merkitystä voitaneen tuskin kyllin korkeaksi arvostaa, sillä uuden lain voimaan astuttua — ja toiveita lieenee siitä, että se saadaan voimaan — tulee eläin itse, eikä ihmisen omistusoikeus siihen laillisesti suojatuksi; sanan „ilmeisen“ pois jättämisen johdosta uudesta laista tulee lakia useammin sovellettavaksi kuin tähän asti, sillä juuri tuo sana teki monissa tapauksissa nykyisen lain tehotomaksi; myöskin huolimattomuudesta aiheutuneet kärsimykset tulevat uuden lain kautta suojattaviksi; edistysaskeleena, eläinten parempaa kohtelua edistävänä, on pidettävä myöskin rankaisumäärän lisäämistä; uuden lakiehdotuksen suurin merkitys on kuitenkin epäilemättä se, että sen kautta eläimen oma oikeusturva tulee huomioon otettavaksi, minkä käsityksen täytyy vaikuttaa kasvattavasti ja jalostavasti niihin tuhansiin, jotka joka päivä ovat eläinten kanssa tekemisissä.

Suuriarvoisena asiana on pidettävä sitä, että juutalaisten teurastustapa-kysymys on tullut ratkaistuksi. Paitsi siitä johtuvaa suorastaan käytännöllistä merkitystä on se aatteellisenä voittona mainittava ja sellaisena se herättikin ihastusta kautta koko sivistyneen maailman.

Siirtyäksemme näistä yleisluontoisemmista ilmiöistä taas lähemmä yhdistystämme mainittakoon pari huomattavaa seikkaa.

Toimintavuoden kuluessa yhdistys on alkuunpannut Helsingissä tiedemiesten avulla luentosarjan, johon yleisölle on ollut vapaa pääsy. Sarja on suunniteltu lukukausittain jatkuvaksi, niin että koulujen oppilaat olisivat tilaisuudessa esitelmää seuraamaan. Vielä ei ole pidetty enempää kuin pari luentoa, mutta yhdistys toivoo voivansa yritystä jatkaa.

Merkkitapauksena työssämme on pidettävä Kangasalan eläinsuojeluspäiviä, jotka vietettiin kesäk. 26—27 p:nä ja joihin tuhansiin nouseva kansalaisjoukko otti osaa.

Jos vielä mainitsemme, että yhdistyksellä haaraosastoinen oli oma edustajansa, neiti A. von Konow, Lontoossa

pidetyssä eläinsuojeluskongressissa, niin onkin jo muutamia tärkeimpiä seikkoja mainittu, seikkoja, joista työtämme tuntemattomankin luulisi jo saavan pienen aavistuksen yhdistyksen työstä viime vuoden aikana.

Ikävää on ajatella, että juuri nyt, työemme päästyä hyvään alkuun, nähtävästikin, varojen puutteessa, on ryhdyttävä toimintaa supistamaan. Valtioapu, joka oli myönnetty yhdistykselle kolmeksi vuodeksi, on lakannut, ja se runsas avustus, jonka yhdistys luentotoiminnastaan on saanut Kansanvalistusseuran luentolautakunnalta, on tunnetuista syistä supistunut puoleen. Tällaiset merkit ovat omiaan synkistyttämään mieltä. Niiden välttämättömänä seurauksena tuntuu olevan, että yleisen toiminnan täytyy pakostakin laimentua, ja mitä se työssämme merkitsee, on sanomattakin itsekullekin selvää.

* * *

Yhdistyksen juoksevain asiain järjestäjänä on edelleen ollut johtokunta ja toimeenpanevava tekijänä Eläinsuojelustoimisto. Johtokuntaan ovat kuuluneet: rouvat E. Ahlgren, A. Simola ja I. Koskimies, herrat E. Malmberg, N. Ahlgren, Alb. Ahlgren, V. Lindroos ja T. Forstén, puheenjohtajana, sekä nti A. von Konow, sihteerinä. Näistä ovat tässä vuosikokouksessa eroamisvuorossa rva E. Ahlgren ja hrat E. Malmberg sekä N. Ahlgren. Rahastonhoitajana ja kirjanpitäjänä on yhä edelleen ollut neiti H. Tuomela.

Jäsenluku on pysynyt jokseenkin entisellään, ollen nykyään 309. Jäsenien puutetta siis ei ole syytä valittaa, mutta ikävällä täytyy mainita, että osanotto kokouksiin on ollut sängen laimea. Kokouksia on pidetty sääntöjen mukaisesti, ja on niitä selostettu pääkaupungin lehdissä.

Johtokunta on kokoontunut kymmenkunta kertaa.

Varsinainen toiminta kaupungissa on jatkunut entiseen tapaan. Mielihyvällä on mainittava se seikka, että meillä yhä edelleen on ollut apunamme kaupungin kustantama ja palkkaama poliisikonstaapeli. Suureen kiitollisuuden velkaan jääpi yhdistys tästä läänin kuvernöörille ja kaupungin poliisimestarille.

Yhdistyksen toimiohjelman mukaisesti on tärkeänä pidetty työskentelyä maaseudulla, jonka väestöä on koetettu aatteeseen tutustuttaa yhdistyksen toimittamilla esitelmillä, kirjallisuudella j. n. e.

Haarayhdistysten ja Emäyhdistyksen yhdyssiteenä on edelleen ollut yhdistyksen julkaisema, allekirjoittaneen toimittama „Eläinten Ystävä“, joka tänä vuonna alkoi vii-

dennen vuosikertansa. Sitä, samaten kuin sen yhteydessä viime vuonna tilaajille ilmaiseksi jaettua, tosin vain neli-sivuista „Eläinten Ystävän Lastenlehteä,“ on painettu joku satanen yli tilausmäärän, ja on nämä liikakappaleet jaettu ilmaiseksi esitelmä- y. m. tilaisuuksissa. Useista lehdestä julkaistuista tärkeämmistä kirjoituksista, sellaisista kuin eläinten hoitoa tai toimistossa kaupaksi olevia esineitä koskevista, on otettu ylipainoksia ja sitten jaettu myytyjen esineiden mukana. Tärkein vuoden aikana julaistuista kirjoista on 165 sivua käsittävä „Suomen Eläinsuojelusyhdistys ja sen haaraosastot 1901—1909.“ Haaraosastojen luvun lisääntyessä samoin kuin kaikenlaisten asiapaperien kasaantuessa yhdistykselle pidettiin tarpeellisenä tehdä niistä jonkinlainen „yhteenveto,“ ja niin mainittu kirja laadittiin. Pääasiallisimpana syynä sen syntyyn kuitenkin oli se, ettei meillä tähän saakka ole ollut olemassa mitään ohjekirjaa työmme alalla. Mainittu teos koettaa olla oppaana vasta-alkaville yhdistyksille, mutta muillekin se voinee ohjeita antaa, sillä siinä on selostettu miten työtämme on tehty sekä koetettu samalla heittää silmäys siihen mitä olisi tehtävä ja miten toimittava. Kangasalan kokouksessa jaettiin kirjaa ilmaiseksi useita satoja kpl.

„Eläinten Ystävää“ levisi viime vuonna 1,350 kpl. Moni haaraosasto on — ikävä sanoa! — aivan välinpitämättömän koko lehdestä. En puhu vähävaraisista, mutta jotkut tuhansiakaan omistavat yhdistykset eivät ole tilanneet numeroakaan. Sitä täytyy ihmetellä. Toiset haaraosastot taas ovat lehteä tilanneet ja levittänee oikein tuntuvasti. En voi olla erikseen mainitsematta osastoja sellaisia kuin Hattula, Keski-Suomi, Elisenvaara, Nurmijärvi, Hamina, Koivisto y. m., jotka ovat levittäneet lehteä satamäärin.

Tämän vuoden tammik. 1 p:stä alkaen ilmestyy viime vuonna „Eläinten Ystävän Lastenlehden“ nimisenä julkaistu ilmainen „Eläinten-Ystävän“ liite 8-sivuisena erityisenä „Nuorison Eläinten-Ystävänä,“ jonka tilaushinta on 1 mk. vuosikerta. Lehteä on jo tilattu n. 500 kpl.

Esitelmiä on yhä edelleen pidetty sekä kaupungissa että maaseudulla. Kaupungissa on, kuten edellä jo mainittiin, toimeenpantu yleinen esitelmäsarja, josta kuitenkin vasta 2 esitelmää on pidetty; toisen niistä piti fil. tri Kivirikko, toisen teol. tri Kaila. Lamauttavasti vaikutti se verrattain suuri välinpitämättömyys, joka niiden osaksi tuli. Tällä kevätkaudella lienee enää vaikea näitä esitelmiä

jatkaa, mutta ensi syksynä toivottavasti saatamme niitä edelleen järjestää ja ehkäpä osanoton suhteen paremmalla menestyksellä!

Esitelmistä puhuttaessa mainitkaamme Kangasalan eläinsuojeluspäivillä pidetyt esitelmät. Niitä pitivät johtaja Tunkelo eläinsuojelusaatteen kasvattavasta merkityksestä, tohtori Kivirikko eläinten sieluelämästä sekä ylioppilas, nti Tavastähti raittiudesta ja eläinsuojeluksesta. Tuhanteen nousi kuulijakunta ja kiitollisuus oli yleinen.

Erinomaisen ilahduttavana merkinä voitaneen pitää sitä, että esitelmäin pitäjiä hyvin usein pyydetään yhdistykseltä maaseudulle; voipa sanoa, että joka sunnuntaiksi on pyydetty lähettämään jonnekin esitelmäitsijä. Läheskään kaikkia pyyntöjä ei ole voitu täyttää, osaksi varain, osaksi puhujain puutteesta. Yhä suuremmaksi käypi niin ollen päivä päivältä varsinaisen puhujan tarve. Milloin päästään niin pitkälle, että sellainen voidaan saada?

Eläinsuojelunäyttelyistä mainittakoon etukädessä Kangasalan eläinsuojeluspäivien yhteydessä toimeenpantu näyttely. Toiseksi huomautettakoon siitä pikkulintujen suojelukseseen kuuluvien esineiden näyttelystä, joka maalisk. 6 p:stä alkaen oli viikon päivät auki Helsingissä Bulevardinkadun 3:ssa olevan talon pihalla, saavuttaen vilkasta suosiota ja osanottoa yleisön puolelta. — Toimistossa olevia esineitä on moni eläinten omistaja käynyt katsomassa, jopa hankkinut niitä toimiston välityksellä itselleenkin.

Esineistä puhuttaessa huomautettakoon siitä yhä suuremmasta tunnustuksesta, jonka kotirohtolamme ovat saavuttaneet kautta maan. Kokonaista 34 kotirohtolaa täydellisine kalustoineen on tilannut Kajaanin maanviljelysseura. Sama maanviljelysseura on toimeenpannut niissä olevien lääkkeitten ja esineiden käyttämisen opettamista varten erityiset n. s. kotirohtolakurssit — mikä ilahuttavana seikkana, vaikkei suorastaan tämän yhdistyksen toimintaan kuuluvana, tässä ansaitsee tulla erikseen mainituksi.

Ajanmukaisten teurastustapain tutuksi tekemistä ei ole tänäkään toimintavuotena laiminlyöty. Teurastuksen käytännöllistä opettamista varten ei tosin ole toimeenpantu teurastuskursseja — jotka kylläkin jälleen näyttäisivät tarpeen vaatimilta, — mutta yksityisiä asiaanarrastavi on vastaanotettu ja ovat he yhdistyksen toimesta saaneet tälläisellä teurastushuoneella käytännöllistä ohjausta teurastuksessa, jonka ohessa on koetettu heitä tietopuolisestikin opastaa.

Toimisto, joka jok'ikinen päivä vuodessa aamusta iltaan on ollut yleisön käytettävänä, näyttää, ilahduttavaa kylläkin, voittavan yhä suurempaa tunnustusta. Kaikkialta maastamme, ei ainoastaan pääkaupungista, saapuu sinne ilmoituksia epäkohdista eläinten kohtelun alalla j. n. e. Neuvoja on annettu suullisesti ja kirjallisesti voimain mukaan. Vuoden kuluessa on ilmoitettujen asiain lukumäärä ollut kaikkiaan 862; menneiden kirjeiden luku nousee 780:ään. — Toimistossa on olemassa, pääkaupungin lehtiä lukuunottamatta, useita aikakaus lehtiä, puhumattakaan aatettamme koskevista lehtisistä ja kirjoista. Suurimmalla kiihtollisuudella mainittakoon, että seuraavat sanomalehdet ja aikakauskirjat on ilmaiseksi tai „Eläinten Ystävän“ vaihtolehtinä lähetetty meille: Luonnon Ystävä, Siipikarjanhoitolehti, Pyrkijä, Pellervo, Terveystoimilehti, Kalastuslehti, Kylväjä, Pohjantähti, Sanomia Armosta, Omahinen, Alempi Kansanopetus, Eläinsuojelus, Djurskyddet, Maatalous, Vaasa, Uusi Suometar j. n. e.

Pikku kotieläimiä lopetetaan yhä edelleen toimiston välityksellä; kuitenkin on täytynyt rajoittaa tämä toimi ainoastaan kaupungin vähävaraisimpien asukkaitten pikku-eläimiin.

Ampumakoneita on toimisto vuoden kuluessa lähettänyt eri seuduille yhteensä n. sata kpl. Nykyinen asema tekee haittaa koneiden käyttämiselle, kun näet patroonain saanti on miltei mahdoton.

Linnunpesimispöytä ja niiden piirustuksia on pyynnöstä lähetetty useihin maaseudun kansakouluihin.

* * *

Niinkuin tiedämme ja kuten jo alumpana huomautettiin, on yhdistyksemme varsinaisena vaikutus-alana maaseutu. Luonnollisestikin on ne, jotka eivät ole ainoastaan jokapäiväisissä tekemisissä eläinten kanssa vaan vieläpä niistä kokonaan riippuvaisiakin, saatava tietoisiksi aattemme merkityksestä. Kangasalla viime kesäk. 26—27 p:nä toimeenpannut eläinsuojeluspäivät olivat tulos siitä yhteistoiminnosta, joka muodostaa yhdistyksen elinehdon. Koska kertomus näiden päivien menosta on erikseen painettu, on turhaa tässä laseammin kokouksesta puhua. Tahdon vaan alempana esittää ne kirjelmät, jotka yhdistys eläinsuojeluspäivien päätösten toteuttamiseksi on lähettänyt eri virastoihin j. n. e. Ne eivät tarvitse lisäselvityksiä; sellaisinaan ne ovat omiansa tekemään selkoa tärkeistä sekä

Kangasalan kokouksessa että Suomen Eläinsuojelusyhdistyksen johtokunnassa ja jäsenkouksissa esillä olleista kysymyksistä.

Kouluylhallitukselle on lähetetty seuraava kirjelmä:

„Vuonna 1888 jätti runoilijavanhus Z. Topelius Koulutoimen Ylihallitukselle kirjelmän, jossa hän, huomauttaen eläinsuojeluksen alhaista tilaa maassamme sekä kasvatuksen tärkeyttä ja merkitystä sen edistämisessä, kehoitti ylihallitusta ryhtymään soveliaisiin toimenpiteisiin tämän sivistystehtävän ajamiseksi maamme kouluissa. Mikäli tunnemme, Ylihallitus lähettikin, noudattaen mainittua kehoitusta, kiertokirjeen asiasta maan oppilaitoksille.

Mutta sikäli kuin tietoomme on tullut, on tämä Ylihallituksen kirjelmä jäänyt miltei kuolleeksi kirjaimeksi. Koulut ovat yhäkin pysyneet verrattain vieraina kysymyksessä oleville pyynnöille sillä aikaa kun eläinsuojelus vapaan kansansivistyksen kautta on voittanut alaa yhteiskunnassa.

Valistavaa työtä on kumminkin edelleenkin tehtävä, koska kansan tavat edistyneimmilläänkin paikkakunnilla yhä vieläkin tässä suhteessa osottavat raakuutta, mikä usein riippuu tietämättömyydestä tai tylsästä välinpitämättömyydestä. Edistyvä sivistys ehdottomasti vaatii, että eläinsuojeluksen hyväksi, eläinten kärsimysten lieventämiseksi tehdään mitä kulloinkin on mahdollista. Eikä koulu nuorison kasvattajana voi tässä työssä jäädä syrjään; se voi sen tehdä sitä vähemmin, kun tässä tarjoutuu oiva tilaisuus rikastuttaa sen ohjelmaa pyynnöillä ja tehtävillä, joilla on mitä suurimmassa määrässä siveellisesti kohottava ja kasvatin luonnetta jalostava vaikutus.

Jotta jo kerran vireille pantu asia johtaisi todella käytännöllisiin tuloksiin rohkenee Suomen Eläinsuojelusyhdistys saattaa Ylihallituksen huomioon seuraavat Kangasalan yleisillä eläinsuojeluspäivillä kesäk. 26—27 p. v. 1909 lausutut ehdotukset, nimittäin:

että Kouluylhallitus entistä velvoittavamassa muodossa kehoittaisi kaikkia kansa- y. m. alaistensa koulujen opettajia uskonnon, luonnontiedon y. m. sopivain aineiden yhteydessä teroittamaan oppilaiden mieleen, miten tärkeää on osottaa lempeyttä ja rakkautta eläimiä kohtaan, s. o. huomauttamaan heitä niistä velvollisuuksista, joita ihmisellä on turvattomaan luomakuntaan ja varsinkin eläimiin nähden;

että Ylihallitus asettaisi virkaan yhden eläinsuojelustyöhön perehtyneen henkilön, jonka velvollisuutena olisi ainakin kaikissa maamme seminaareissa säännöllisesti luennoida asiasta, kansakoulunopettajain loma- ja jatkokursseilla, yleisissä ja piirikokouksissa sekä sikäli kuin aikaa riittää muuallakin tehdä selkoa eläinsuojeluasian monipuolisesta merkityksestä; sekä

että Ylihallitus hankkisi riittävän määrän tarkoitustaan vastaavaa kirjallisuutta ja asiaa valaisevia opetusvälineitä opettajille jaettavaksi, sekä n. k. maksimeja oppilaitosten seinille ripustettaviksi,

joita otteena kokouksen pöytäkirjasta tähän liitetään.

Samalla rohkenee Yhdistys ehdottaa, että jollei muita varoja kokouksen ehdotuksen toteuttamiseksi ole saatavana, osa siitä summasta, jonka senaatti on ehdottanut eläinsuojelustyön järjestämiseen käytettäväksi, sanottuun tarkoitukseen käytettäisiin.

Yhdistys rohkenee vielä ilmoittaa, että se mielellään voimiensa mukaan tahtoo avustaa Ylihallitusta, jos Ylihallitus sen tarpeelliseksi näkee, sopivan henkilön valinnassa ynnä muissa tässä kirjelmässä kosketeluissa toimenpiteissä."

Yliopiston jumaluusopilliselle tiedekunnalle on lähetetty seuraava kirjelmä:

"Suomen Eläinsuojelusyhdistys ja sen 68 haaraosastoa päättivät yhteisessä kokouksessaan Kangasalla kesäkuun 26—27 p:nä 1909 kääntä Jumaluusopillisen Tiedekunnan puoleen nöyrimmästi anoen, että Tiedekunta tulevia seurakuntain opettajia opastaessaan suvaitsisi teroittaa heidän mieliinsä eläinsuojeluasian suurta merkitystä kansan valistustyössä."

Tuomiokapituleihin lähetetty kirjelmä on seuraava:

"Kun Suomen Eläinsuojelusyhdistys vahvistettujen sääntöjensä mukaisesti on toiminut maassamme, niin on se koettanut perustaa toimintansa vakavalle ja kristillissiveelliselle kannalle. Tällä pohjalla seisten se katsoo luontokappalten kärsivän ihmisen tähden ja ihmisen kanssa ja pitää velvollisuutenaan esitelmänsä kautta teroittaa ihmisten mieliin sitä että yhä enemmän pyrittiisiin huojentamaan luontokappalten kärsimystä.

Tässä yrityksessään luulisi yhdistys voivansa saada tuntuvaan apua papistolta, ja niin ollen syvimmissä nöyryydessä pyytää, että Tuomiokapituli, ymmärtäen kyllin tämän hellävaraisen — samalla kuitenkin liian usein huomaamatta, sivuutetuksi jätetyn — asian, suvaitsisi toimia niin, että hiippakunnan papisto tulisi kehoitetuksi vuosittain edes joskuskin, tekstien siihen aihetta antaessa, saarnoissaan sanankuulijoilleen tätä luontokappalten kolkkoa kohtaloa niin esittämään, että sen lievennykseksi yhä yleisemmin edes jotakin koetettaisiin tehdä".

Senaattiin on lähetetty seuraavat kirjelmät:

"Suomen Eläinsuojelusyhdistys, joka eri kulmilla maamme sijaitsevine 68 haaraosastoineen on ottanut tehtäväkseen vähäisten voimiensa mukaisesti olla avuliana pääelinkeinomme tärkeintä haaraa, kotieläinten hoitoa harjoittaville, käsiteltävään yhteisessä kokouksessaan Kangasalla kesäk. 26—27 p. 1909 m. m. kysymystä hevoslahan käyttämisestä ihmisravintona ja siitä miten työhön kyvyttömät hevoset olisivat taloudellisessa suhteessa paraiten käytettävät, rohkenee täten, viitaten asiaa aikaisemmin käsitelleen komitean mietinnön perusteluihin, kääntä Teidän Keisarillisen Majesteettinne puoleen pyynnöllä,

että yleisistä varoista niin pian kuin mahdollista myönnettäisiin noin 100,000 markkaa jaettavaksi 10,000 markan suuruisina lainoina yhdistyksille tai yksityisille henkilöille, jotka tahtovat perustaa hevosteurastuslaitoksia";

sekä:

"Suomen Eläinsuojelusyhdistys, joka eri kulmilla maamme sijaitsevine 68 haaraosastoineen on ottanut tehtäväkseen vähäisten voimiensa mukaisesti olla avuliana pääelinkeinomme tärkeintä haaraa, kotieläinten hoitoa harjoittaville, keskustellessa yhteisessä kokouksessaan Kangasalla kesäk. 26—27 p. m. m. niistä epäkoh-

distä, joiden alaisina eläimemme, varsinkin hevonen, on maamme markkinoilla, päätti emäyhdistyksen kautta kääntyä Teidän Keis. Majesteettinne puoleen pyynnöllä

että Teidän Keisarillinen Majesteettinne, joka jo Maanviljelyshallituksen esityksestä v. 1904 asetti komitean laatimaan ehdotusta laiksi eläinkaupan järjestämisestä markkinoillamme, suosiollisesti, asian tärkeyteen katsoen, ottaisi edellämainitun komitean v. 1907 jättämän alamaisen mietinnön tarkastettavakseen ja saattaisi siinä olevat ehdotukset lailliseen voimaan.

Samalla rohkenee Yhdistys alamaisesti anoa

että se henkilö, jolle Teidän Majesteettinne uskoo eläinkaupan järjestämisen, laatiessaan ehdotusta mikäli mahdollista tarkoin ottaisi huomioon asian tärkeyden eläinsuojeluksen kannalta katsottuna.“

Kolme kirjelmää on lähetetty läänien *kuvernööreille*.

Ne kirjelmät ovat seuraavat:

„Se ken vain kerrankin utojen, levottomuutta, nälkää, janoa ja vapauden puutetta tulkitsevien valitushuutojen johdosta jollakulla rautatieasemalla on luonut katseensa tavaravaunuun, josta tuo ääni sydäntä vihlovana korviin tunkee, hän tietää millä tavalla suurempia ja pienempiä etelämaisia eläimiä meillä Suomessa kaikkina vuodenaikoina — 40° pakkasessakin — kuletetaan markkinoilta markkinoille. Laatikko laatikon päällä, suuremmat alla, pienemmät päällä, täyttävät tuon inhottavan-hajuisen vaunun. Siimäys lähimmäiseen laatikkoon jostakin pienen pienestä oksan reijästä tai lautain saumasta avaa katsojalle hirvittävän näyn. Jalopeura, eläinten kuningas, tiikeri, pantteri j. n. e. pieniin alustomiin apinoihin asti täyttävät nämä useimmiten niin ahtaat ja matalat laatikot, etteivät eläimet niissä pääse kääntymään, ei edes seisomaan. Jos ei näiden syyttömien vankien ruoka-annos muutoinkaan ole liika suuri, supistuu se matkalla yhä pienemmäksi ja annosten väliaika pitemmäksi, vaunussa kun on vaikeata saada säilytyslaatikkoja auki j. n. e. Sama on eläinten laita maamatkoja taivallettaessa ahtailla rattailla tai reissä. Surun tunne täyttää sydämen katsellessa näitä eläimiä, jotka näyttelypaikoillaan, yhtiäläisen tilan, hoidon ja ravinnon puutteen lisäksi, jonka alaisina ovat matkoilla, saavat kärsiä niistä keppien, sateenvarjojen j. n. e. pistoista ja lyönneistä, jotka heidän osakseen tulevat juopuneelta markkinayleisöltä. Edellä sanottu koskee kuljeskelevia eläinnäyttelyjä.

Hyvin vähäinen eroitus on näiden eläinten ja niiden onnettomien välillä, joiden osaksi koltalo on määrännyt viettää vaivaloisen elämänsä jonkun kuljeskelevan positiivinsoittajan seuralaisina. Apinaa, marakattia, vaikka talvella peittokin selässään, laahataan rautaketjussa talosta taloon, pihasta pihaan. Kenen ihailtavaksi? Enimmäkseen lasten, viattomien olentojen, joista me odotamme uuden Suomen uusia, jaloja, oikeutta ja laupeutta rakastavia ja harjoittavia asukkaita.

Siihen aikaan, jolloin lintujen käyttäminen onnenlehtien myynnissä positiivin soiton mukana vielä oli luvallista pääkau-

pungissa, ostelin käpylintuja pelastaakseni niitä kauheasta koppi-vankeudesta pienestä matalasta laatikosta positiivin päällä, johon ne olivat tuomitut. Ihmeekseni näin silloin että linnut eivät taitaneet käyttää jalkojaan, niin olivat ne vääristyneet ja kangistuneet monivuotisesta istumisesta yhdellä paikalla.

Vedoten eläinten kärsimyksiin ja siihen vääraan käsitykseen ihmisen oikeuksista eläinkunnan herroina, josta osotuksena ovat kuljeksivat eläinnäyttelyt ja yksityisten eläinten esittäminen, rohkenen, en vain Kangasalan eläinsuojeluspäivillä kesäk. 26—27 p:nä 1909 tehdyn päätöksen mukaisesti vaan myöskin Suomen kansan nimessä anoa, että Hra Kuvernööri

ei ainoastaan kokonaan kieltäisi tällöistä eläinten näyttelyä, joka on katsottava törkeäksi eläinrääkkäykseksi ja yleistä moraalialoukkaavaksi, vaan myöskin suvaitsi antaa valvoa, ettei semmoista missään muodossa saa tapahtua.

Tämän ohessa rohkenen ilmoittaa, että Helsingin kaupungissa kaikkalainen eläinten näyttely ja kuljettaminen useampia vuosia yleisön suureksi mielihyväksi on ollut kielletty."

Kirjelmän oli allekirjoittanut yhdistyksen puheenjohtaja. — Muut kuvernööreille lähetetyt kirjelmät:

„Suomen Eläinsuojelusyhdistys ja sen 68 eri osissa maamme sijaitsevaa haaraosastoa, jotka voimassa olevia lakia ja asetuksia noudattamalla voimaansa mukaan koettavat valvoa, että eläinsuojelustyön alalle kuuluvia määräyksiä noudatetaan, ei voi kuitenkaan, saamatta apua ja kannatusta järjestyksen valvojilta, vähien varainsa ja voimaansa vuoksi yksin saavuttaa tarkoitustaan. Yhdistys rohkenee sen vuoksi paremman järjestyksen ja inhimillisten menettelytapojen aikaansaamiseksi maassamme anoa,

että Te, Herra Kuvernööri, näkisitte hyväksi teroittaa alaisenne nimismiesten ja poliisikonstaapeliin huomioon että nämä, mikäli heidän aikansa myöntää

1) tarkoin valvoisivat, että eläinten teurastusta koskevaa asetusta 14 p:ltä elokuuta 1902 noudatetaan ja sen rikkojat saatetaan rangaistuksen alaisiksi;

2) ettei heidän piireissään yleisissä tukki- ja rahtiajoissa enemmän kuin tehtaissa ja ruukeissa työhön käytettäisi raajarikkoisia, lyötettyjä ja perin laihoja hevosia;

3) että markkinoilla ja toripäivillä avustaisivat eläinsuojelusyhdistyksen virkailijoita, missä niitä on, tai itsenäisesti estäisivät työhön kykenemättömien hevosten kauppaa, vaihtoa tai pahoinpitelyä;

4) että majataloissa kyydinpitoa varten käytettyjä hevosia, niiden valjaita ja ajopeliä useammin ja tarkemmin kuin tähän asti tarkastettaisiin;

5) että paikkakunnilla, missä vesikauhun johdosta kuonokopattomia koiria kiinni otetaan ja lopetetaan, nämä tehtävät toimitettaisiin humanisesti ja eläinten ampuminen tavalla, joka ei ole paikkakuntalaisten hengelle vaarallista;

6) että hirvenmetsästystä luvattomalla ajalla tarkemmin valvottaisiin.

Suomen Eläinsuojelusyhdistys uskalttaa toivoa, että Hra Kuvernööri ottaa ylläolevan kirjelmän suosiolliseen huomioon;“

sekä:

„Suomen Eläinsuojelusyhdistys päätti yleisillä eläinsuojeluspäivillä Kangasalla kesäk. 26—27 päivinä kääntyä Herra Kuvernöörin puoleen pyynnöllä että Te — niiden epäkohtain poistamiseksi ja sen eläinräkkäyksen ehkäisemiseksi, minkä alaisina suuri joukko hevosia Teille uskotussa läänissä vuosittain on n. k. yksityisten toimeenpanemilla kilpaajoilla — tahtoisitte arm. as. 15/28 tammikuuta 1904 1:sen luvun nojalla määrätä, että läänin eläinlääkärit tai niiden ollessa estettyinä kuntain eläinlääkärit mikäli mahdollista olisivat läsnä näissä kilpa-ajoissa sekä valvoisivat että niiden suhteen noudatettaisiin valtion kilpa-ajojen varten säädettyjä määräyksiä hevosten ominaisuuksiin, ikään j. n. e. nähden. Samalla rohkenee yhdistys anoa, että herra kuvernööri näkisi hyväksi nimismiesten kautta käskä poliisikonstaabeleita yleisinä järjestyksen valvojina paikkakunnallaan olemaan läsnä näissä kilpa-ajoissa ja lailliseen edesvastaukseen saattamaan eläinräkkäykseen syylliset.

Samalla rohkenee yhdistys ilmoittaa että tällaisiin toimenpiteisiin jo on ryhdytty Waasan läänissä sikäläisen eläinsuojelusyhdistyksen hakemuksesta ja Herra Kuvernöörin toimenpiteistä.*

*

Vuoden kuluessa on haaraosastojen luku lisääntynyt 4:llä, niin että niiden lukumäärä nyt on 71. Uusia osastoja ovat: Oulun kaupungin eläinsuojelusyhdistys, Oulujärven pohjoispuolen eläinsuojelusyhdistys, Loiskjärven (Säkkijärvellä) ynnä Nurmeksen eläinsuojelusyhdistykset.

On olemassa eri mielipiteitä osastojen olemassaolosta. Tietysti ei kukaan epäile sellaisten osastojen merkitystä, jotka toimimalla näyttävät elonmerkkejä itsestään, mutta sensijaan ovat mielipiteet erilaiset sellaisten osastojen hyödyistä, joiden toimista ylimalkaan kuuluu hyvin vähän tai ehkäpä ei ensinkään; ja sellaisia osastoja on, surkea sanoa, myöskin Suomen Eläinsuojelusyhdistyksen haaraosastojen joukossa. Vakaumukseni on kuitenkin se, että jo yksinomaan eläinsuojelusyhdistyksen olemassaolo jollakin paikkakunnalla on omiansa terveellisesti vaikuttamaan eläinten kohteluun siellä. Se, ettei pääyhdistys aina saa tietoonsa haaraosaston toiminnasta, ei kuitenkaan välttämättä merkitse sitä, että osasto olisi kokonaan toimimatta. Usein tapahtuu näet, etteivät haaraosastojen esimiehet välitä antaa pääyhdistykselle tietoja osastonsa pyrinnoista. Monestakin syystä, joita lienee turha ruveta tässä lähemmin koskettelemaan, tällainen tietysti ei ole paikoillaan meidän työssämme. Käytän senvuoksi täten tilaisuutta kehottaakseni kaikkia osastoja edes lyhyesti ilmoittamaan pääyhdistykselle toiminnastaan ja olemassaolostaan. Jos toiminta toisinaan

onkin horrostilassa innokkaiden toimihenkilöiden puutteen johdosta, niin onhan aina sentään toivoa, että ennemmin tai myöhemmin paikkakunnalle ilmestyy joku asiaa harrastava henkilö, joka entisen alun pohjalla voi helposti työtä jatkaa.

En voi olla ikävällä mainitsematta sitä välinpitämättömyyttä, jota osastot osottavat monia yhdistyksen pyrintöjä kohtaan, vaikkapa tunnustaisivatkin ne hyödyllisiksi ja toteuttamisen arvoisiksi. Niin on laita takatalvivarastoaatteen, jota osastot eivät näy toteuttavan, huolimatta siitä, että esim. tänäkin keväänä hyvinkin tunnutaan tultavan tarvitsemaan monilla paikkakunnilla apua karjan ruokkimiseen. Kotirohtoloita ei myöskään vielä ole neljännelläkään osalla yhdistyksen haaraosastoja. Edellä jo on mainittu välinpitämättömyys „Eläinten Ystävän“ tilaamisessa ja levittämisessä, mutta huomautan siitä tässä vielä, toivoen, että välinpitämättömyydestä herättäisiin, sillä yhteinen äänenkannattajamme tarvitsee kyllä tukea ja kannatusta.

* * *

Manan majoille ovat vuoden kuluessa muuttaneet seuraavat yhdistyksen jäsenet: lehtori Antti Jalava, insinööri D. Troupp, rva Rundström ja herra Silman.

Peittäköön heidän tomuaan kepeänä Suomen multa!

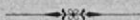
* * *

Kaikessa hiljaisuudessa on viime toimintakaudella työtä tehty; ettei se kuitenkaan ole tuloksitta jäänyt sen voinee tästä lyhyestä katsauksesta nähdä. Ja minä toivon, että kun Suomen Eläinsuojelusyhdistys lähtee uudelle toimintavuodelleen, se sen loputtua olisi tilaisuudessa esittämään työstään suurempia tuloksia kuin nyt. Innokkaasti vain kaikki työhön: „eteenpäin elävän mieli!“

Helsingissä, maalisk. 14 p:nä 1910.

T. K. Forstén,

yhdistyksen puheenjohtaja.

Tilintarkastajain kertomus.

Allekirjoittaneet, valitut tarkastamaan Suomen Eläinsuojelusyhdistyksen tilejä v. 1909, saamme täten antaa seuraavan lausunnon toimestamme: alla olevat kassa tilit olemme tarkastaneet ja havainneet ne täysin yhtäpitäviksi laskujen ja todistuspaperien kanssa ja ehdotamme johtokunnalle ja rahastonhoitajalle täyden tilivapauden.

Tuloja:

Säästöä edelliseltä vuodelta	211: 63
Valtioapua	3,000: —
Vuokra-apua kaupungilta	500: —
Kansanvalistusseur. luentolautakunnalta	410: —
Lahjoituksia	85: 15
Jäsenmaksuista	414: —
Myydyistä esineistä	3,095: 28
Linnunpöydistä ja pöntöistä	212: 65
Kirjallisuudesta	263: 70
Kannat. h. o. edustajan lähett. Lontooseen	150: —
Kannatusta valtiolta Kangasalan kokousta varten	500: —
Ilmoituksista vuosijulkaisussa	475: —
Satunnaisia tuloja	40: —
Säästökassatililla	3,043: 68
<hr/>	
Smk. 12,401: 09	

Seisova rahasto eri tarkoituksia varten:

Gustava Koskisen testamenttirahasto	2,000: —
Rahasto tallia varten	7,751: 43
Ompeluseuran rahasto	124: 50
Lauluseuran	184: 27
Asikkalan E. Y. rahasto	110: 33
<hr/>	
Smk. 10,170: 53	

Menoja:

Toimiston vuokraan	600: —
Ostettu esineitä	2,765: 18
Kirjallisuuteen	1,387: 55
Linnunpöydistä ja pöntöistä	232: 35
Matkakustannuksiin	597: 35
Ilmoituksiin	262: 49
Pikkueläinten taposta ja kuljetuksesta	27: 65
Velkakirjaa vastaan	500: —
Palkkoihin	550: —
Edustajalle Lontoon matkaa varten	450: —
Menoja Kangasalan kokouksen johdosta	500: —
Rahteihin & postimerkkeihin y. m.	1,248: 43
Säästökassatilille	3,043: 68
Säästöä seuraavalle vuodelle	236: 41
<hr/>	
Smk. 12,401: 09	

Eläinten Ystävä lehden tili v. 1909.

Tuloja:

Ilmoituksia	730: —
Tilausmaksuja 1,309 lehdestä	1,850: 70
	Yhteensä 2,580: 70

Menoja:

Piirustuksia, kuvalaattoja j. n. e.	14: 03
Kirjoituksia, käännöksiä	285: —
Eläinten Ystävän painatus	1,132: 60
Lasten lehden ”	229: 25
Korjauslukeminen	105: —
Toimituskustannuksia	458: 76
Postikuluja	278: 16
Koteloita, ilmoituslappoja y. m.	77: 90
	Yhteensä 2,580: 70

Helsinki 10 p. helmikuuta 1910.

Jda Vilhman.

Osk. Lindroos.

